

ved særlig Lov, er Forholdet et andet. Et saa vigtigt Principspørgsmaal som dette, om man skal ændre vore Havebrugsforsøg og lade Staten tage det hele, hvorved det i alt Fald bliver dyrere, maaske ogsaa bedre — derom kan der jo tales —, bør Landstinget være med til at afgøre. Den Plan, der blev udarbejdet, gik ud paa, at man skulde overtage enkelte Forsøgsstationer og opføre nye. Der skulde være 3 saadanne Stationer. Dertil vilde der saa paa dette Aars Finanslov udkræves omtrent 300,000 Kr. Det, syntes den højtærede Minister, var for meget under de nuværende Forhold. Derimod synes det ikke at være faldet ham ind, at der var noget i Vejen for at afgøre denne Sag paa Finansloven og lade Folketinget ene afgøre den uden mindste Hensyn til Landstinget, i alt Fald staar der ikke noget derom i hans Henvendelse til Folketinget. Men Summen var for stor, og han udbad sig saa at faa en anden Plan, og den fik han ogsaa. Den er meget billigere, idet den gaar ud paa, at man ikke skal købe de paagældende Ejendomme, men indtil videre forpagte dem. Tanken er dog den samme, at det er Begyndelsen, der her gøres. Det andet, at Staten overtager det hele, er en Konsekvens, der vil komme, det er tydeligt nok. Der blev gjort en Del Indvendinger derimod i Folketinget, men Finansudvalget var enigt derom, og Finansudvalget er jo en meget mægtig Institution. Naar det er enigt, nytter det, som det lidt har vist sig, ikke at opponere. Bevillingen kom ind i den foreslaaede Skikkelse. Det drejer sig om noget over 20,000 Kr. Det er jo ikke noget overvældende stort Beløb, men det er Begyndelsen til noget mere og i Virkeligheden Afgørelsen af et Principspørgsmaal, og det mener jeg, at Landstinget burde have været med til at afgøre. Under almindelige Forhold tror jeg, at der vilde have været Anledning til at stemme denne Bevilling ud, sende Finanslovsforslaget tilbage til Folketinget og anmode Ministeren om at forelægge et særligt Lovforslag. Det kunde han meget godt have gjort. Han fik den ene Plan i Juni Maaned, saa vidt jeg husker, saa der havde været rigelig Tid til at udarbejde et Forslag, der kunde have været forelagt, om denne Sag. Men Ministeren har givet sig meget god Tid. Hans Henvendelse i det hele taget om at faa Bevillingen op kom først langt ind i December, altsaa paa et Tidspunkt, hvor man kunde sige sig selv, at Sagen ikke en Gang kunde komme til Afstemning ved anden Behandling. Jeg frem-

hæver dette, fordi jeg tror, at her er et Punkt, som Landstinget bør være opmærksomt paa. Man har jo længe haft Øje for, at der er Fare for, at Finansloven kan misbruges til almindelig Lovgivning. Under Grundlovsforhandlingerne var den Tanke fremme, at man muligt skulde sætte en Bestemmelse ind i Grundloven, der forbød det. Jeg tror ikke, at det vil være muligt at redigere en saadan Bestemmelse tilfredsstillende, thi Grænsen mellem, hvad der kan siges at falde ind under almindelig Lovgivning og hvad ikke, vil lidt være noget flydende, og det vilde sikkert medføre Vanskeligheder, hvis der stod i Grundloven, at der ikke maatte lovgives paa Finansloven. Vil man sikre sig derimod, tror jeg ikke, at der er anden Vej at gaa end den, at Landstinget i Tilfælde, hvor saadanne Overgreb fra Folketingets Side er tydelige, afgørende sætter disse Bevillinger ud og kræver de paagældende Spørgsmaal afgjorte ved særlig Lov. Det har Landstinget til enhver Tid i sin Magt at gøre. Jeg sagde, at under almindelige Forhold vilde jeg have troet det rigtigt at gøre det i dette Tilfælde, men som Forholdene er, vil jeg ikke stille noget Forslag derom. Jeg synes ikke, at det under de nuværende Forhold vil være heldigt at føre Finanslovsforslaget frem og tilbage. Det er rigtigt, at der bliver givet en Advarsel i den Retning, og det er ogsaa rigtigt, at den bliver efterfulgt af Handling, hvis det viser sig nødvendigt. Men i Aar vil jeg ikke foreslaa, at man gør det, jeg vil indskrænke mig til at paatale det, der er sket, og jeg vil med det samme sige, at jeg heller ikke vil kunne støtte et saadant Forslag, hvis det maatte fremkomme fra anden Side.

I øvrigt skal jeg, som sagt, ikke komme ind paa Enkeltheder i Finanslovsforslaget. Der kunde jo være et og andet, man kunde finde Anledning til at berøre. Der kan være et og andet i de trufne Afgørelser, som man synes kunde være anderledes. Men jeg vedkender mig, at i Almindelighed maa det være Folketingets Sag at afgøre Enkelthederne, naar de ikke er af den Betydning, at de griber forstyrrende ind i Landstingets Ret. Jeg skal altsaa anbefale Finanslovsforslaget til Fremme.

Sluttelig skal jeg udtale min Paaskønnelse af den Udtalelse om, hvorledes Ministeriet opfatter de trufne Forsvarsforanstaltningers Værd og Betydning, som den højtærede Forsvarsminister fremsatte i Folketinget ved Finanslovbehandlings Slutning paa Foranledning af en Henvendelse